ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΝΟΧΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ 3789.../2015

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Πρόεδρο Πρωτοδικών, Πρωτοδίκη – Εισηγήτρια, Πρωτοδίκη, και από την γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 04-06-2015 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των εναγόντων: 1) του 2) του και 3) του κατοίκων Αττικής, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν στο ακροατήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Αλέξη Αλεξόπουλο.

Της εναγομένης: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ MILLENIUM BANK ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», η οποία εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο από την πληρεξούσια δικηγόρο της

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 08-01-2015 αγωγή τους, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 200/2015, προσδιορίσθηκε να δικασθεί κατά τη δικάσιμο της 07ης-05-2015, οπότε αναβλήθηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφηκε στο πινάκιο (ΧΗ3-4).

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, κατά την προαναφερόμενη δικάσιμο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ι./ Από τη διάταξη του άρθρου 806 ΑΚ προκύπτει ότι ουσιώδη στοιχεία της σύμβασης δανείου είναι: α) χρήματα ή άλλα αντικαταστατά πράγματα, β) μεταβίβαση της κυριότητας αυτών από το δανειστή στον οφειλέτη, γ) συμφωνία των μερών περί αποδόσεως άλλων πραγμάτων της ίδιας ποιότητας και ποσότητας, δ) η μεταβίβαση κυριότητας των αντικαταστατών πραγμάτων να γίνεται με τον αποκλειστικό σκοπό της χρησιμοποιήσεως των, από τον δανειζόμενο και δη της αναλώσεώς των, από τούτον. Δηλαδή, αναγκαίο στοιχείο του δανείου είναι, εκτός του να υπάρχει καταρτισμένη σύμβαση, κατά τους όρους των άρθρων 185-195 ΑΚ, η παράδοση και μεταβίβαση της κυριότητας των πραγμάτων (ΑΠ 1802/2007, 1417/2007, ΕφΑθ 3706/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ωστόσο, όπως γίνεται δεκτό, για την κατάρτιση του δανείου, δεν απαιτείται οπωσδήποτε μεταβίβαση της κυριότητας των πραγμάτων, που αποτελούν το αντικείμενο του δανείου, όπως ρητά αναφέρει η ΑΚ 806, αλλά αρκεί το δάνεισμα να περιέρχεται από την περιουσία του δανειοδότη, στην περιουσία του δανειολήπτη. Το οικονομικό αυτό αποτέλεσμα επέρχεται π.χ. με συμφωνία των μερών, ότι το οφειλόμενο χρέος από άλλη αιτία, θα οφείλεται εφεξής, λόγω δανείου,

---

αντιπροσώπευε το δάνεισμα ήταν εκφρασμένο σε ελβετικά φράγκα, πλην όμως το χρηματικό ποσό που είχαν πραγματική ανάγκη να λάβουν, ως δάνειο, ήταν σε ευρώ, προκειμένου με τούτο, να εξοφλήσουν το τίμημα του ακινήτου που αγόρασαν στην Ελλάδα. Γι' αυτόν, άλλωστε, τον λόγο, εξ αρχής προβλέφθηκε στην σύμβαση ο προαναφερόμενος υπ' αριθμ. 3.01 όρος, περί του ότι: «Το συνολικό ποσό του δανείου θα εκταμιευθεί σε ελβετικά φράγκα και, αφού μετατραπεί σε ευρώ την ημέρα της εκταμίευσης με την τιμή αγοράς ελβετικών φράγκων του δελτίου συναλλάγματος εκείνης της ημέρας, θα πιστωθεί στον καταθετικό λογαριασμό του οφειλέτη ...». Επίσης, από τα μηνιαία statements που έστελνε η τράπεζα «MILLENIUM» στους δανειολήπτες, προκύπτει ότι για την εξυπηρέτηση του δανείου τηρούνταν, σε ελβετικά φράγκα, ο υπ' αριθμ. δανειακός 7437660 λογαριασμός, στην πραγματικότητα ωστόσο, οι δύο πρώτοι ενάγοντες εξοφλούσαν τις τοκοχρεωλυτικές δόσεις του δανείου, με χρέωση του υπ' αριθμ. 7454953 καταθετικού λογαριασμού, που ήταν συνδεδεμένος με τον δανειακό λογαριασμό και τηρούνταν στο όνομα του πρώτου ενάγοντος, σε ευρώ. Ειδικότερα, οι δύο πρώτοι ενάγοντες, εκ των οποίων ο μεν πρώτος είναι δημοσιογράφος – ρεπόρτερ και η δεύτερη είναι καθηγήτρια γερμανικής γλώσσας και οι οποίοι δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα, τα δε εισοδήματά τους είναι σε ευρώ, κατέθεταν τα ποσά των μηνιαίων τοκοχρεωλυτικών δόσεων, σε ευρώ, στον εν λόγω, υπ' αριθμ. 7454953 λογαριασμό, ο οποίος, ακολούθως, χρεωνόταν, αντιστοίχως, από την τράπεζα, προκειμένου να εξοφληθούν οι δόσεις. Εξάλλου, η επιλογή σύναψης δανείου σε ελβετικό φράγκο, από τους δύο πρώτους ενάγοντες, όπως και από μεγάλη μερίδα δανειοληπτών, εκείνης της χρονικής περιόδου, παρ' όλο που τούτο δεν αντιπροσώπευε τις πραγματικές τους ανάγκες, εξηγείται από το ότι, από τη θεσμοθέτηση του ευρώ (τον

Ιανουάριο 1999), η ισοτιμία μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου παρέμενε σχετικά σταθερή (διακύμανση της τάξεως του 5,3%), ενώ, ταυτόχρονα, το διατραπεζικό επιτόκιο LIBOR CHF (επιτόκιο αναφοράς των αγγλικών τραπεζών για ελβετικά φράγκα), κυμαινόταν διαχρονικά σε χαμηλότερα επίπεδα, από το αντίστοιχο επιτόκιο EURIBOR (διατραπεζικό επιτόκιο που προσφέρεται για τις καταθέσεις μίας τράπεζας σε άλλη, σε ευρώ), με αποτέλεσμα να δημιουργείται ένα επιτοκιακό όφελος για τους δανειολήπτες, που δανείζονταν με επιτόκιο LIBOR CHF. Οι ανωτέρω λόγοι έδιναν συγκριτικό πλεονέκτημα, για το συγκεκριμένο προϊόν, σε σχέση με ένα δάνειο σε ευρώ, τονίζονταν δε το πλεονέκτημα αυτό, στις σχετικές διαφημιστικές καμπάνιες των τραπεζών – και έτσι προωθούνταν, απ' αυτές, μαζικά κατά τον τότε χρόνο, τα δάνεια σε ελβετικά φράγκα. Συγκεκριμένα, τονίζονταν τόσο η σταθερότητα της διακύμανσης της συναλλαγματικής ισοτιμίας ευρώ – ελβετικού φράγκου, όσο και το πλεονέκτημα της επιτοκιακής διαφοράς EURIBOR και LIBOR CHF, που είχε ως αποτέλεσμα χαμηλότερους τόκους και συνακόλουθα μικρότερη μηνιαία επιβάρυνση, για τον δανειολήπτη ελβετικού φράγκου, έναντι του δανειολήπτη σε ευρώ, ενώ τονιζόταν επίσης και η προσδοκία ότι η χαμηλή διακύμανση της ισοτιμίας ευρώ – ελβετικού φράγκου θα συνεχιζόταν και στο μέλλον, το δε επιτοκιακό όφελος θα κάλυπτε, σε κάθε περίπτωση, οποιαδήποτε ζημία, από πιθανή ανατίμηση του ελβετικού φράγκου. Αναφορικά με το επιτόκιο LIBOR, πρέπει να σημειωθεί ότι τούτο ήταν και παρέμεινε, ιδιαίτερα χαμηλό, σε σχέση με το επιτόκιο EURIBOR, βαίνει δε διαρκώς μειούμενο. Περαιτέρω αποδεικνύεται ότι από τις αρχές του έτους 2008 και εντεύθεν, η ισοτιμία των δύο νομισμάτων κατέγραψε μεγάλη μείωση σε βάρος του ευρώ, ο δε δείκτης της διακύμανσης, η οποία είχε παραμείνει περίπου σταθερή, για τα προηγούμενα δεκαπέντε (15) έτη, τριπλασιάστηκε. Μάλιστα, το έτος 2011, η Κεντρική Τράπεζα της Ελβετίας, έθεσε κατώτερο όριο στην ισοτιμία των δύο νομισμάτων, αυτό

του 1,20 (δηλαδή 1 ευρώ = 1,20 ελβετικό φράγκο), το οποίο, όμως, απελευθέρωσε, με νεώτερη απόφασή της, τον Ιανουάριο 2015. Έτσι αποδεικνύεται, με βάση τα ανωτέρω, ότι στην επίδικη περίπτωση, η ισοτιμία EURO/CHF, με βάση την τιμή πώλησης του ελβετικού φράγκου, κατά την εκταμίευση του δανείου (27-02-2007), ήταν 1,629 (δηλαδή 1 ευρώ ισούτο με 1,629 ελβετικά φράγκα), ενώ, τον Μάρτιο του 2015 έφθασε σε 1,0383 (δηλαδή 1 ευρώ ισούτο με 1,0383 ελβετικά φράγκα), με συνέπεια, η διαφορά αυτή (μεταξύ αρχικής και επιγενόμενης ισοτιμίας), να επιβαρύνει (αυξάνει), τη μηνιαία δόση που καταβάλλουν οι δανειολήπτες σε ευρώ, καθώς και το οφειλόμενο ποσό σε ευρώ, για την αποπληρωμή του δανείου. Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι, εξαιτίας της σταθερά ανοδικής τάσης της δόσης του επίδικου δανείου (ενδεικτικά αναφέρεται ότι, ενώ στην αρχή κινήθηκε στο ποσό των 2.000 ευρώ, τον Αύγουστο του έτους 2011 είχε ήδη φθάσει στο ποσό των 2.467 ευρώ), οι δύο πρώτοι των εναγόντων περιήλθαν σε αδυναμία εξόφλησής της, και, γι' αυτό, αυτοί συνήψαν με την τράπεζα «MILLENIUM BANK», την από 24-08-2011 τροποποιητική πράξη, με την οποία μεταβλήθηκε η προαναφερόμενη υπ' αριθμ. 20276800 δανειακή σύμβαση, ως προς τον χρόνο αποπληρωμής του δανείου, και συγκεκριμένα τούτος επιμηκύνθηκε κατά 10 έτη, αποτέλεσμα δε τούτου ήταν η πτώση του ποσού της μηνιαίας δόσης, που όφειλαν οι δανειολήπτες (κινήθηκε περίπου στο ποσό των 1.400 ευρώ, τον Σεπτέμβριο 2011). Περαιτέρω, το έτος 2013, εξαιτίας της μείωσης των εισοδημάτων των δύο πρώτων εναγόντων, συνεπεία της οικονομικής κρίσης, αιτήθηκαν την περαιτέρω επιμήκυνση του χρόνου διάρκειας του δανείου, κατόπιν δε τούτων υπεγράφη η από 07-06-2013 τροποποιητική πράξη, με την οποία επιμηκύνθηκε η διάρκεια του δανείου κατά δέκα (10) επιπλέον έτη, με αποτέλεσμα την περαιτέρω πτώση του ποσού της

μηνιαίας δόσης. Ταυτόχρονα, συνήφθη, μεταξύ της τράπεζας «MILLENIUM BANK» και του τρίτου ενάγοντος, η με ίδια ημερομηνία (07-06-2013), σύμβαση εγγύησης, με την οποία ο τελευταίος εγγυόνταν, ως αυτοφειλέτης και παραιτούμενος της ενστάσεως της διζήσεως, την ολοσχερή εκπλήρωση των απορρεουσών, από την επίδικη σύμβαση στεγαστικού δανείου, υποχρεώσεων των δύο πρώτων των εναγόντων. Εξάλλου, αποδεικνύεται ότι με τους προαναφερόμενους, προδιατυπωμένους, υπ' αριθμ. 5.01 και 11.3 όρους της επίδικης, από 13-12-2006, σύμβασης, με τους οποίους προβλεπόταν, αντιστοίχως, ότι η εξόφληση του δανείου θα γίνεται σε τοκοχρεωλυτικές δόσεις, καταβαλλομένων αποκλειστικά στο νόμισμα που χορηγήθηκε το δάνειο, δηλαδή σε ελβετικά φράγκα (υπ' αριθμ. 5.01 όρος) και ότι, σε περίπτωση καταγγελίας, η τράπεζα δικαιούται να μετατρέψει το σύνολο της ληξιπρόθεσμης οφειλής, από ελβετικά φράγκα σε ευρώ, υπολογίζοντας τη μετατροπή αυτή, με την τιμή αγοράς των ελβετικών φράγκων, που θα ισχύει κατά την ημερομηνία καταγγελίας της σύμβασης, σύμφωνα με το ημερήσιο δελτίο συναλλάγματος της τράπεζας, εκείνης της ημέρας (υπ' αριθμ. 11.3 όρος), η αντισυμβαλλομένη των δύο πρώτων εναγόντων (δανειοληπτών), τράπεζα «MILLENIUM BANK», ουσιαστικά επέρριπτε τον κίνδυνο της αλλαγής της συναλλαγματικής ισοτιμίας, στους δανειολήπτες, χωρίς, ωστόσο, κατά την κατάρτιση της σύμβασης αυτής, να τους ενημερώσει, ως υποχρεούτο, όπως αναλύεται παραπάνω, στην υπ' αριθμ. VI νομική σκέψη της παρούσας, και μάλιστα διά κατάλληλα εκπαιδευμένου προσωπικού, αναφορικά με τον κίνδυνο, από ενδεχόμενη διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας. Ειδικότερα, στην (κατά τα λοιπά λεπτομερέστατη), επίδικη σύμβαση, δεν υπάρχει ρητή υπόμνηση, σχετικά με τον κίνδυνο από ενδεχόμενη αλλαγή της συναλλαγματικής ισοτιμίας (ΠΔΤΕ 2501/2002 § Β αριθ. 2, περ. χ), ο οποίος αναλαμβάνεται από τους δανειολήπτες, όχι ρητώς και αμέσως, αλλά εμμέσως, διά της αναλαμβανόμενης απ' αυτούς, υποχρεώσεως να

καταβάλλουν τις μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις, στο νόμισμα της χορήγησης. Σε κάθε, όμως, περίπτωση, δηλαδή ακόμη και αν γίνει δεκτό, ότι αυτοί (δανειολήπτες), ενόψει και του μορφωτικού τους επιπέδου, ήταν σε θέση να αντιληφθούν και πράγματι αντιλήφθηκαν ότι αναλαμβάνουν αυτόν τον κίνδυνο, δεν αποδεικνύεται ότι αυτοί κατανόησαν τις συνέπειες που θα μπορούσε να προκαλέσει η εν λόγω υποχρέωση που ανέλαβαν, σε περίπτωση μεταβολής της ισοτιμίας υπέρ του ελβετικού φράγκου. Τούτο δε, εξ υπαιτιότητος της αντισυμβαλλομένης τους τράπεζας, η οποία, παραβιάζοντας τις επιβαλλόμενες από την ΠΔΤΕ 2501/2002 υποχρεώσεις της, όπως αυτές αναλύθηκαν στην υπ' αριθμ. VI νομική σκέψη, δεν τους παρείχε εξειδικευμένες πληροφορίες, ώστε να μπορέσουν να συγκρίνουν το συγκεκριμένο τραπεζικό προϊόν, με ένα δάνειο λ.χ. σε ευρώ, ούτε τους παρέθεσε συγκεκριμένα παραδείγματα, ώστε να δύνανται αντιληφθούν, εμπράκτως, την πορεία του δανείου τους, σε βάθος εικοσαετίας (ήτοι για χρονικό διάστημα ίσο με την – αρχική – διάρκεια του δανείου) και τον αντίκτυπο της αλλαγής της ισοτιμίας, ιδία, ως προς το ποσό του κεφαλαίου του δανείου τους, ούτε τους ενημέρωσε για το ότι τυχόν δυσμενής τοιαύτη εξέλιξη δύναται, όχι μόνο να εξανεμίσει τα οφέλη από την εφαρμογή χαμηλού επιτοκίου, αλλά να συνεπάγεται ιδιαίτερα επαχθείς, γι' αυτούς, συνέπειες, οφειλόμενες στον πολλαπλασιασμό του επιστρεπτέου κεφαλαίου του δανείου. Και ενώ αποδεικνύεται ότι η τράπεζα παρέλειψε να υπομνήσει ρητώς, τον κίνδυνο διακύμανσης της ισοτιμίας και να διαφωτίσει τους δύο πρώτους ενάγοντες, ως προς τις συνέπειες της διακύμανσης αυτής, (αποδεικνύεται ότι), αντίθετα, καλλιέργησε σ' αυτούς την προσδοκία, για εξακολούθηση της σταθερότητας της διακύμανσης ισοτιμίας ευρώ – ελβετικού φράγκου, η οποία είχε παρατηρηθεί τα προηγούμενα χρόνια, υπερτονίζοντας,

παράλληλα, το πλεονέκτημα της επιτοκιακής διαφοράς EURIBOR και LIBOR CHF, με αποτέλεσμα, οι δανειολήπτες – καταναλωτές, κατά τον σχηματισμό της δικαιοπρακτικής τους απόφασης, μολονότι διέθεταν τη μέση αντίληψη, δεν αντιλήφθηκαν τις συμβατικές δεσμεύσεις που ανέλαβαν, ιδίως όσον αφορά τη σχέση παροχής και αντιπαροχής. Με τα παραπάνω δεδομένα, οι προαναφερόμενοι όροι της επίδικης δανειακής σύμβασης, που ήταν προδιατυπωμένοι από την εναγόμενη και περιλαμβανόταν στους γ.ο.σ., χωρίς να έχουν αποτελέσει αντικείμενο διαπραγμάτευσης, μεταξύ των διαδίκων, με τους οποίους επιρρίφθηκε στους δανειολήπτες, ο συναλλαγματικός κίνδυνος, είναι αόριστοι και ασαφείς, ως εκ τούτου δε, καταχρηστικοί και άκυροι. Συγκεκριμένα, με τους επίμαχους όρους παραβιάσθηκε από την τράπεζα, η υποχρέωση σαφήνειας και διαφάνειας των γ.ο.σ., η οποία επιτάσσει όπως οι όροι είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ούτως ώστε ο απρόσεκτος μεν, ως προς την ενημέρωσή του, αλλά διαθέτων τη μέση αντίληψη, κατά τον σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης, καταναλωτής, να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει, ιδίως δε, όσον αφορά στη σχέση παροχής και αντιπαροχής (ΕφΠειρ 711/2011, ΔΕΕ 2012.356). Συγκεκριμένα, με τις ως άνω ρήτρες δεν παρουσιάζονται, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των συμβαλλόμενων στη σύμβαση, αφού δεν διατυπώνεται ευκρινώς, ο τρόπος λειτουργίας της συναλλαγματικής ισοτιμίας, η μέθοδος και οι ιδιαιτερότητες του μηχανισμού μετατροπής του εγχώριου νομίσματος, σε ξένο νόμισμα, καθώς, επίσης, και η σχέση μεταξύ του μηχανισμού αυτού και των τυχόν άλλων, που προβλέπουν έτερες ρήτρες, σχετικά με την αποδέσμευση και την αποπληρωμή του δανείου, ούτως ώστε ο καταναλωτής και, εν προκειμένω, οι δύο πρώτοι ενάγοντες, οι οποίοι, σημειωτέον, δεν διέθεταν ιδιαίτερες γνώσεις, αναφορικά με τους νομισματικούς κανόνες, τις συνθήκες της αγοράς και το κόστος του χρήματος, να μπορούν να εκτιμήσουν τις οικονομικές συνέπειες, που θα

μπορούσαν να έχουν για τους ίδιους, οι παραπάνω όροι, και, συγκεκριμένα, να διαγνώσουν, εκ των προτέρων, τόσο το ύψος των μηνιαίων τοκοχρεωλυτικών δόσεων, που θα καλούνταν να καταβάλλουν, για την αποπληρωμή του δανείου τους, όσο και το ύψος του ανεξόφλητου κεφαλαίου του τελευταίου, σε περίπτωση που η ισοτιμία μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου, διαφοροποιούνταν σε βάρος του πρώτου (βλ. ΔΕΚ, υπόθεση C-26/13/30-4-2014, σκέψεις 73-75). Δεν μπορούσαν, επομένως, αυτοί να γνωρίζουν εκ των προτέρων, τις συμβατικές δεσμεύσεις, που ανέλαβαν. Και ναι μεν οι επίμαχοι όροι ήταν σαφώς διατυπωμένοι, από γραμματική άποψη, πλην, όμως, μόνη η σαφήνεια αυτή δεν αρκεί, κατά τα διαλαμβανόμενα στην υπ' αριθμ. VI νομική σκέψη, προκειμένου να κριθούν ως έγκυροι, βάσει των κριτηρίων, που ο ν. 2251/1994 και η Οδηγία 93/13/ΕΟΚ θέτουν, αφού, εξαιτίας της παραπάνω αοριστίας τους, ως προς τις οικονομικές συνέπειές τους, οδηγούν και οδήγησαν, ουσιαστικά, στη διάψευση των τυπικών και δικαιολογημένων προσδοκιών των καταναλωτών - πελατών, δύο πρώτων εναγόντων, αναφορικά με την εξέλιξη της συναλλακτικής τους σχέσης με την τράπεζα. Εξάλλου, όπως ήδη έχει σημειωθεί, ο όρος περί επίρριψης της συναλλαγματικής ισοτιμίας συνδέθηκε απόλυτα, στην επίδικη δανειακή σύμβαση, με τον έτερο όρο, περί εφαρμογής του χαμηλότερου - ιδιαίτερα ευνοϊκού για τους δανειολήπτες - επιτοκίου LIBOR CHF, αντίθετη δε παραδοχή, θα οδηγούσε σε υπέρμετρη (διπλή), ωφέλεια της μίας πλευράς (και δη εν προκειμένω των δανειοληπτών), αδικαιολόγητη, μάλιστα, σε σχέση με τα δάνεια σε ευρώ, για τα οποία εφαρμόζεται το αυξημένο επιτόκιο EURIBOR, όπως βάσιμα ισχυρίζεται και η εναγομένη στις προτάσεις της (σελ. 15, in fine). Με το δεδομένο αυτό, κρίνεται ότι η ακυρότητα των εν λόγω όρων, συμπαρασύρει σε ακυρότητα, ολόκληρη τη δικαιοπραξία,

κατά τη διάταξη του άρθρου 181 ΑΚ, δηλαδή συνάγεται ότι τα μέρη δε θα επιχειρούσαν τη δικαιοπραξία, χωρίς το άκυρο μέρος, αλλά, αντίθετα, απέβλεπαν σ' αυτή, ως ενιαίο και αδιάσπαστο σύνολο. Τούτο ενισχύεται και από το επιχείρημα ότι, οι συγκεκριμένοι δανειολήπτες δεν θα μπορούσαν και δεν μπόρεσαν εν τέλει, να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις μιας δανειακής σύμβασης με τόσο μεγάλο κεφάλαιο, ή μη μόνον, με όρους ιδιαίτερα ευνοϊκούς, ως προς το επιτόκιο, το οποίο (LIBOR CHF), συμφώνησε η εναγόμενη τράπεζα, σε αντιστάθμισμα του ότι τον κίνδυνο της συναλλαγματικής ισοτιμίας, ανέλαβαν οι δύο πρώτοι ενάγοντες – δανειολήπτες. Κατά ταύτα, την αναγνώριση της ακυρότητας της όλης σύμβασης βάσιμα, κατά τα προαναφερόμενα, επικαλούνται και ζητούν οι δανειολήπτες/καταναλωτές (δύο πρώτοι των εναγόντων, βλ. σελ. 77 της αγωγής τους). Γενομένης, λοιπόν, δεκτής, ως βάσιμης από ουσιαστικής άποψης, της υπ' αριθμ. (δ)(δα) επικουρικής βάσεως της αγωγής, και παρελκομένης της εξέτασης των λοιπών, επικουρικότερων, βάσεων της αγωγής, πρέπει να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της επίδικης από 13-12-2006 δανειακής σύμβασης, και, συνακόλουθα, των από 24-08-2011 και 07-06-2013 τροποιητικών αυτής πράξεων. Δεδομένης της ακυρότητας της δανειακής σύμβασης, δεν απορρέει εξ αυτής, έγκυρη οφειλή και, αφού η εγγύηση έχει παρεπόμενο χαρακτήρα και προϋποθέτει έγκυρη οφειλή (ΑΚ 850), είναι εντεύθεν άκυρη, η από 07-06-2013 σύμβασης εγγύησης, με την οποία ο τρίτος ενάγων εγγυήθηκε έναντι της τράπεζας, την καταβολή της οφειλής των δύο πρώτων εναγόντων. Εξάλλου, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι οι ενάγοντες ασκούν καταχρηστικά το δικαίωμά τους, να επικαλεσθούν την ακυρότητας της επίδικης σύμβασης, διότι από τη σύναψη της (17-02-2006) μέχρι την κατάθεση της κρινόμενης αγωγής (16-01-2015), αυτοί κατέβαλαν κανονικά και αδιαμαρτύρητα τις τοκοχρεωλυτικές δόσεις τους, χωρίς οποιαδήποτε διαμαρτυρία ή αμφισβήτηση, για τους όρους της σύμβασης ή το ύψος του ανεξόφλητου κεφαλαίου του δανείου τους,

---

πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος, καθόσον τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά, περί αδιαμαρτύρητης καταβολής των τοκοχρεολυτικών δόσεων από τους ενάγοντες, δεν καθιστούν, άνευ ετέρου, μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκηση του δικαιώματός τους και συνακόλουθα καταχρηστική την άσκηση του δικαιώματος αυτού (πρβλ. και ΕφΑθ 1471/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Το αίτημα των εναγόντων να αναγνωρισθεί ότι το ποσό των 352.770,62 ευρώ, το οποίο έλαβαν την 27η-02-2007 ως δάνεισμα, αποτελεί το μοναδικό ποσό κεφαλαίου που οφείλουν να επιστρέψουν στην εναγομένη, πρέπει να απορριφθεί αφού, δεδομένης της ακυρότητας της σύμβασης, δεν υφίσταται, σε κάθε περίπτωση, οφειλή τους εκ δανείου.

Κατ' ακολουθίαν όλων των προαναφερομένων, πρέπει η αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή, ως ουσιαστικά βάσιμη και να αναγνωρισθεί η ακυρότητα των επίδικων συμβάσεων, ενώ, τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν στο σύνολό τους, μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου, που εφαρμόστηκαν, ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την ακυρότητα της υπ' αριθμ. '13-12-2006 δανειακής συμβάσεως, καθώς και των από 24-08-2011 και 07-06-2013 τροποποιητικών αυτής πράξεων, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ αφενός, των δύο πρώτων εναγόντων και αφετέρου, της τράπεζας «MILLENIUM BANK A.E», καθώς και της από 07-06-2013 σύμβασης εγγύησης, η οποία συνήφθη μεταξύ του τρίτου ενάγοντος και της τράπεζας «MILLENIUM BANK A.E», της οποίας καθολική διάδοχος είναι η εναγομένη.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 05-11-2015.

Η Πρόεδρος Η Γραμματέας

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, απόντων των μετεχόντων της δίκης, στις 20-11-2015.

Η Πρόεδρος Η Γραμματέας